

ALEXANDRU N. STERMIN

CEA MAI FRUMOASĂ
POVESTE
DIN
JUNGLĂ

ILUSTRĂȚII DE OANA GÎRNEȚ

Cuprins

Poveștile-nori

5

Jaguarul

8

Cea mai frumoasă poveste din junglă

22

Oamenii-arbori suntem noi

36

Poveștile-nori

Poveștile se nasc precum norii, când se-ngână ziua cu noaptea. Când un întuneric misterios tulbură lumina din jurul lunii ori a unui foc. Așa cum norii se ridică din mijlocul pădurilor dese ori din câte o vale sau o mlaștină, așa și poveștile prind formă în mijlocul oamenilor și îi învăluie. Apoi călătoresc peste timp, peste mări și peste țări. Asemenea norilor, poveștile își schimbă forma, nu doar în vreme ce alunecă pe cerul minții noastre, ci și pe măsură ce sunt ascultate iar și iar. După care se întâlnesc cu alte povești și se amestecă. La urma urmei, poveștile sunt nori de cuvinte.

Poveștile spuse ziua sunt diferite de cele spuse noaptea, așa cum norii văzuți pe cer, sub soarele amiezii, sunt diferiți de cei care traversează noaptea discul misterios al lunii. Uneori ne liniștesc, aducând peste sufletul nostru răcoarea, după o zi de arșiță. Alteori ne înspăimântă, căci întunericul lor prevestește apropierea unei furtuni.

Sunt și nori care, acoperind luna, întunecă noaptea și ne fac să orbim de tot întocmai ca poveștile care au făcut posibilă „noaptea minții“, adică o beznă îngrozitoare în care oamenii au pornit războaie,

au avut sclavi ori au furat libertatea de gândire și exprimare a altora. Chiar dacă pare că sunt, într-un fel, asemenea norilor – deoarece nu poți să le apuci ca pe un măr sau ca pe o sabie –, poveștile au forța să ne schimbe mintea, lumea și cerul vieții. Norii de ploaie adapă viața de pe Pământ, pe când norii de cenușă o ard și o mistuie. E important să ascultăm cu atenție poveștile, așa cum e important să privim norii. Ne spun multe despre lumea în care trăim și despre vremurile care vor veni. Tot poveștile ne dau indicii, ne ajută să ne orientăm, să mergem înainte cu încredere spre lumea unde ne dorim să ajungem sau spre cea pe care visăm s-o construim.

Îmi aduc aminte când am împlinit 30 de ani și eram în mijlocul junglei amazoniene cu Roberto, călăuza mea. Eram afundați într-o pădure cu arbori mai înalți decât turnurile celor mai mari castele pe care le văzusem. Mergeam prin desiș și simțeam că ne-am rătăcit. Acolo unde dădeam peste câte un luminiș făcut de un arbore căzut la pământ, Roberto profita de bucațica de cer ce se ivea deasupra noastră și, cu ochii ridicați spre înalt, privea atent norii. Voia să știe în ce direcție mergea ca să ne orientăm cu ajutorul lor. Așa, ajutați de nori, după câteva zile, am reușit să găsim, în cea mai mare junglă a lumii, papagalii pe care îi căutam. Într-un loc anume din pădure creșteau niște arbori care, în acea perioadă, făceau niște fructe care le plac papagalilor. În funcție de mișcarea norilor, Roberto a știut să ajungă la acei copaci, în coronamentul cărora am găsit păsările.

De multe ori nu știm de unde vin poveștile și nici cine le-a spus prima dată, dar știm că, atunci când le ascultăm, ele devin poveștile noastre. Fiecare dintre noi vede în ele lucruri pe care alții nu le văd, tot așa cum fiecare descoperă în nori forme care altora le scapă. Astfel, ascultate și înțelese, poveștile nu mai sunt doar ale celui care le povestește, ci și ale celui care le ascultă. Ne aventurăm amândoi, povestitor și ascultător, pe tărâmul poveștii și o trăim împreună. Poveștile sunt un fel de a ne împărtăși viața și lumea, adică ce avem noi, oamenii, mai de preț. Iar cel mai valoros lucru de pe lume e lumea însăși, și cel mai bun lucru pe care îl poți face cu viața ta e să o trăiești.

Ce urmează să-ți spun în continuare nu este încă o poveste. Nu pot singur să fac povești. Însă, pe măsură ce o vei citi, ea va deveni poveste, căci doar împreună putem aduce pe lume povești. Deci, bagă de seamă: citind această carte, vei transforma, împreună cu mine, toate întâmplările din ea într-o poveste. Nu orice poveste, ci cea mai frumoasă poveste din junglă. N-am mai scris în niciun alt loc despre toate acestea. Întâmplările au stat până acum doar în amintirea mea și în jurnalul meu de călătorie, pe care îl păstrez cu mare grijă, într-un loc numai de mine știut, căci este de mare preț.

Ca aceste întâmplări să devină povești, ele trebuie povestite cuiva, așa încât ți le dăruiesc, acum, ție. Am nevoie de cineva curajos care să vină cu mine în poveste. Îți mulțumesc că vrei să mă însoțești în această aventură, care, îți spun de pe acum, pe cât o să fie de frumoasă, pe atât ar putea fi de periculoasă. Ești gata? Să pornim!

Jaguarul

10 februarie 2023. Suntem aproape de centrul geografic al Americii de Sud, în inima continentului. Doug, camaradul meu, conduce de mai bine de trei ore și jumătate. În felul acesta ajungem la capătul unui drum de pământ care se oprește în fluviul Paraguay, unul dintre cele mai mari din America de Sud, care, în curgerea lui de peste 2.500 km, străbate Brazilia, Bolivia, Paraguay și Argentina. Drumul se termină dintr-odată în apa tulbure a fluviului de parcă, undeva ascuns vederii, ar exista un tunel care-l traversează. Așteptăm o vreme până când, de pe celălalt mal, cineva ne face cu mâna. Este *cacique* (se citește „casic“), adică șeful tribului. Vine spre noi cu o plută enormă și așa traversăm fluviul, după ce, cu greu, am urcat mașina pe ea. Fiecare trib are un lider – adică un *cacique*. Ajungem conduși de el într-o altă lume, o lume a oamenilor care trăiesc în trib, o lume în care nu oricine are acces. Ca să putem pătrunde acolo am avut nevoie de multe, multe aprobări de la statul brazilian, căci este vorba despre o rezervație, Umutina (se citește „Umucina“).

